

Homilie - Evangelium sv. Lukáše - Ježíš rozhodnut jíti do Jeruzaléma - v Samaři ne přijali - nepřišel zahubit, ale zachránit.

Dnešní evangelium je dokladem, že u Ježíše nebylo nikdy kompromisů, mezi ním - jako Božím Synem a záležitostmi světa. Ježíš ví, kde je a co chce. Nikdy a v ničem nehledá svůj prospěch, ale dobro člověka a oslavu Boha. Při tom však nenarušuje svobodu člověka a v jeho volbě: ať se rozhodne sám. Jakub a Jan jdou připravit nocleh pro Ježíše ve vesnici samařské.

Samaritáni vznikli smíšením obyvatelstva starých zbytků Izraelitů a nových osídlenců, když Izraelité byli odvečeni do zajetí a na jejich místa - těch bohatších - přišli sem cizinci. Proto je Židé nenáviděli a nechtěli je ani připustit k společné službě Bohu v Jeruzalémském chrámu. Samařané si proto postavili svůj chrám na hoře Garizim. Tím více neměli rádi poutníky, kteří se šli poklonit Hospodinu do chrámu v Jeruzalémě. Jakub a Jan přišli do samařské obce, žádali nocleh a dovolení, že Ježíš je ochoten promluvit i v jejich synagoze, byli však odmítnuti. Velmi se rozzlobili, chtěli proklít město, svolat na ně hromy a blesky, oheň a síru, Ježíš však má jejich fanatismus za malichernost. Nepřišel zahubit, ale zachránit, aby nikdo nezahynul. Lidé nechtějí Ho přijmout, nechtějí Ho slyšet, proto pokračuje dále noci tmou až do jitra, aby přinesl NOVÉ JITRO dalším duším, které Ho chtěli slyšet a o Něm něco vědět. Ví, že jde do Jeruzaléma, že tato Jeho cesta bude končit na Kalvárii, takže vlastně jde vstříc své krvavé smrti. Cestou příběhne ten nebo onen a chce jít za Ním. Ježíš má porozumění, ale žádá vyhraněnost charakteru, proto dává přednost čistě požadavku: chceš-li jít za mnou, pojď hned - žádné hostiny na rozloučenou nebo nějaké pohřební tryzny - nic takového. Buď se rozhodneš pro Krista a tím získáš vše nebo půjdeš za svými titěrnostmi a malichernostmi, vázanými na pouhou formalitu. Náš člověk, by skoro žádal od Krista nebo od Boha, aby se mu ukázal, že vůbec ještě existuje nebo, že by měl být uznán. Ale kde člověk odmítl Kristu říci své: „kde jsem“, tam sám na to doplatí. Kristus šel klidně dál.

Podobná situace byla tehdy v kafarnaumské synagoze. Ježíš nasytil davy lidí, chtěli Ho provolat za Krále, ale pak když promluvil o svém záměru, že nám zanechá sebe sama pod způsoby chleba a vína, - že ustanoví Nejsvětější Svátost Oltární, odcházeli s porozuměním a nevírou ve svém srdci pro Krista.

Je zajímavé: Ježíš je klidně nechal odejít, nikdy nenarušil svobodu člověka. Když zbyl již jen ten hlouček jeho 12 apoštolů / i učedníci tehdy odešli / Ježíš se obrací i na ně a chce propustit i je za cenu toho, co zamýšlí. Táže se jich tedy přímo: Chcete i vy odejít? - To bylo gesto! Chcete i vy odejít? Ježíš nepřemlouvá nikoho k víře v Něho. - Vy víte, co volbou Krista nebo odklonem od Boha, si sám člověk pro sebe volí. Bůh je mrtev tam, kde vítězí zlo. Tím zlem je hřích, nenávisť, zloby, zášti, sobectví, vášní, násilí, lži a podvodu. Přátelé, chcete volit život v tomto prostředí, nebo raději v takovém prostředí, kde je vzájemné porozumění, harmonie, láska, kde je i milosrdenství a vzájemné odpouštění, kde zní společný hymnus života díky i vděčnosti vůči Tomu, který je zárukou našeho štěstí i zárukou míru, jak v rodinách, tak i mezi národy.

Máme trojí pokrok: hmotný, duchovní a mravní.

Odpovězte si na otázku, před kterou stáli ti Samařští: Proti kterému z nich se staví víra? Proti pokroku hmotnému, duchovnímu nebo mravnímu?

Vždyť každý z nás se raduje, můžeme-li předat svým dětem něco lepšího. I lepší, krásnější styl života. I po té stránce hmotné. Na kopuli výstavního paláce v Londýně je nápis: „Sláva na výsostech Bohu“! snad autor této myšlenky chtěl říci: Vše to hmotné, co zde vystavujeme, pje svou píseň vyspělosti kultury ducha, má svůj původ u Boha!

Pokrok duchovní? Sami dobře víte, že víra je nejvznešenější pěstitelskou kulturou ducha. Ampère často vzdychával: „Jak veliký jsi Bože!“ A. Koperník, ten slavný hvězdář, řekl „Není to má soustava, ale uspořádání Boží. Vidí za těmi zákony v přírodě [.....] toho zákonodárce Nejvyššího – Boha.“ Kepler, v úvodu ke své knize, píše: „ Za všechny své objevy vděčím vnuknutí Božímu!“ Ta cesta pokroku je ozářena světlem víry i jasně osobního živého vztahu k Bohu. Nemluvě o pokroku mravním - to je samozřejmé. Přátelé, - chceme-li, abychom žili lépe a šťastněji, je třeba usilovat nejen o pokrok hmotný - to je v pořádku - ale především o pokrok duchovní a mravní, ten pokrok, jaký ozářil pravdou svého evangelia nám Ježíš Kristus. Když Ho nepřijali Samařané, šel Ježíš klidně dál a nemstil se na nich. Zabijeme-li Boha ve svém srdci, bude to naše srdce bít dál, ale v jakém prostředí a co vytvoří? Je přirozené - každý z nás se jistě těší a má velkou radost z toho podpisu Gromyko a Kisaingerem v tom třetím bodě dohody o vzájemné úsilí sestavit umělé srdce, zvláště ti, kdož jsou nemocní, jímž srdce ohrožuje jejich život chtějí, aby toho bylo již zítra dosaženo.

Přátelé - i kdybychom všichni, jak jsme zde, měli tuto umělou pumpičku v těle, abychom žili o několik roků déle, bylo by tím již zajištěno, že se budeme mít stále vzájemně rádi a vzájemně si rozumět? Ano, to bude velký pokrok ve světě hmotném, až toho bude dosaženo a věřím, že to bude brzy. Vždyť i tepny a žíly máme dnes z umělé hmoty a jsou i umělé plíce, které bohužel nemůžeme nosit v hrudníku, proč by nemohlo být něco takového sestaveno? Ale nositelem vědomí našeho Já a nositelem našich citů je ta sféra ducha, která je prozářena duchem Božím - Bohem, bohatá Bohem. Ovšem, zavedeme-li si sami nějaká clonítka proti tomuto světlu Ducha Božího, Ducha Kristova, tak samozřejmě ocitáme se v takové temnotě, do jaké noci vyhnali Samařané Ježíše - musel jít pryč a On odešel, protože neměli pro Něho porozumění ani v té službě poskytnutí noclehu.

Přátelé - víte, kdo to byl Einstein? Objevitel atomové vědy a ten řekl, že lidstvo se zachrání před bratrovražednou válkou, jedině [.....] dáti přednost těm hodnotám ducha před záležitostmi světa. Tak jako v dnešním evangeliu žádal Kristus po těch, kteří chtěli jít za Ním, ale nejdříve chtěli, aby dovolil tam uspořádat pohřební tryznu, jinde banket na rozloučenou apod., Pán Ježíš dává najevo, že v kategoriích hodnot máme dávat přednost hodnotám duchovními mravním. Potom to ostatní přijde samo, až na to zbude na čas.

I my kolikrát jsme v životě postaveni před volbu, zda volit Krista, či nikoliv. Nebo se dokonce od něho odvrátit a volit ten program, který je sice příliš ilusorní, chtít dosáhnout toho, co ani Babyloňané si netroufali, ti chtěli jen zmocnit se Boha, dosáhnout vraždy Boha. Přátelé, prohlašuje-li někdo, že Bůh je mrtev, opakují ANO, je mrtev tam, kde vítězí zlo = hřích nenávisti, zloby, sobectví, zášti, vášní, násilí, lži a podvodu. Je třeba kultury ducha, pravého umění a všech darů Ducha Svatého, sestavit umělé srdce, které necítí, ale jen plní funkci jemu danou inteligentním člověkem, tak to pak plní jen své povolání. Jako děti Boží však povolání ke spoluúčasti na Tvůrčí moci samého Boha, abychom utvářeli ve svém prostředí - prostředí ducha lásky a porozumění, soucitu, odpuštění, - táži se Vás, jsou to hodnoty hmotné nebo duchovní? To je program evangelia Krista a jeho pravdy. Proto se cele přislíbíme k pravdě Kristově a snažme se nasát tohoto ducha a dát náplň svému myšlení, cítění a jednání v tomto duchu a pak dosáhneme všeho toho pokroku, ale v pravém slova smyslu, pokroku, jak v té sféře hmotné, tak duchovní i mravní, protože budeme žít jako lidé, nikoliv pouhých zákonů přírody, ale jako děti Boží, kteří jsou stvořeni Bohem a pro Boha. Amen.

Příslib pro jeho lásku a věrnost.

Proměnění Páně na hoře Tábor. Abraham-Izák.

Ježíš - nejlepší pedagog světa bere do ústraní své apoštoly, mluví k nim o svém utrpení i zmrtvýchvstání.

Otázka zmrtvýchvstání byla apoštolům nejasná.

Pro Petra byl zážitek na hoře Tábor tak silný, že po 34ti letech vzpomíná na tento zážitek v kriminálu, kdy krátce před popravou píše v Římě svůj poslední list. Blíží se jeho přechod z časnosti na věčnost. Bude popraven. Duše jeho cítí tuto chvíli, proto vzpomíná na tu proměnu na hoře. Proměnění Páně patří k nejvznešenějším událostem ze života Pána Ježíše. Proto také náš národní umělec Max Švabinský, který si zvláště vybíral pro svá díla, výjevy velkého významu, na jedné ze svých litografií znázornil tuto scénu na hoře. Šel ve své opravdovosti dokonce tak daleko, že se informoval, zda s hory Tábor je vidět Jezero Genezaretské a když mu řekli, že ano, znázornil je i na této litografii.

Přátelé, - co zde zažili apoštolé Petr, Jakub i Jan bylo pro ně ujištěním, že ten, kdo může proměnit své vlastní tělo v tělo oslavené, může proměnit i nás – prach našeho těla v tělo oslavené. Současně ožila tato vzpomínka zvláště ve chvíli, kdy Máří Magdalena donesla jim zprávu, že Pán vstal z mrtvých a když Ho potom viděli na vlastní oči v oslaveném těle, kdy najednou přišel mezi ně, ač měli dveře zavřeny. – Toto vše mělo svůj veliký význam pro ujištění a zpevnění víry těch, kteří ponosou jedno evangelium Kristovo a budou hlásat víru, s nebezpečím života, všem národům.

Rozhovor Ježíš s Mojžíšem a Eliášem měl též svůj význam. Mojžíš představoval prostředníka mezi Bohem a vyvoleným národem ve Starém Zákoně, prostřednictvím kterého dal Bůh lidem zákon – směrnice života na cestu ke štěstí a Eliáš zase zastupoval celou řadu proroků, kteří ukazovali a budou ukazovat na Krista, Jeho život, mučednickou smrt na kříži i na Jeho zmrtvýchvstání. Proto tento význam Zjevení a Proměny na hoře Tábor.

Cesta ke Kristu musí být cestou pokorné víry a té bylo třeba, jak u národa Izraelského, tak i u těch, kdo chtěli za Kristem.

Cesta pokory – živé víry v pokoře, otevírá nám ozdoby poznání. Abychom dovedli poznat Ježíšovu proměnu v Eucharistii = v Nejsvětější Svátosti Oltářní, je třeba v pokoře uznat: Ježíši, Ty sám jsi to řekl a já Ti věřím. Vždyť kolikrát věříme mnohdy leckomu, kdo není ani hoden naší víry a třeba již zítra nás zklame. Proč bychom nevěřili Kristu?

Ve svatém přijímání, v tom těsném sepjetí našich duší s živým Kristem, děje se proměna našich duší. Ježíš se stává přítomným v nás a my se vlastně proměňujeme v Něho a tak jsou nám položeny předpoklady a základy k proměně v život věčný. I ta proměna Krista na hoře v motlitbě – i ta má svůj dopad na každického z nás, jak jsme zde. Všimněte si člověka, ponořeného do rozhovoru své duše s Bohem. Jak je proměněna i jeho tvář !!!

Mám nezapomenutelnou vzpomínku na svého tatínka, když jsem přišel domů a oknem na dvoře ho pozoruji: sedí na dvoře na židli před obrazem Panny Marie, své modré oči upíral na obraz Panny Marie a modlil se růženec. Jeho tvář jakoby byla proměněna v tom kontaktu s láskou boží.

Přátelé, - modlíci se člověk není schopen zločinu a jestliže slavný ruský spisovatel Dostojevskij říká: Není-li Boha, není člověka a lidštější jsme, čím více jsme podobni Bohu, je v tom velká pravda. K Bohu se můžeme přibližovat právě nejlépe touto vnitřní proměnou, tímto vnitřním kontaktem s Ním. Dokážeme-li to, záleží jen na nás. Je to v naší svobodné vůli – v této [moci](#).

Přátelé, - podívejte se třeba na modlíci se dítě: v jeho opravdovosti i velké lásce k Pánu Ježíši.

Co naše ženy a dívky vynaloží peněz na kosmetiku. V západním světě je propočítáno, že průměrně připadne na ženu 5000 Kč, a v době i největší krize, jsou tyto továrny stále v provozu. Vím, že každá chce být krásnější, chce se líbit. A víte, milé dívky, kdy se můžete líbit nejvíce? Když dovedete nasát Boha, když dovedete nasát se láskou Kristovou. Vyzařovat Boha, být bohatý Bohem – to je první krása. Takovýto pohled je vždy plný upřímnosti a pravé radosti i lásky, proto i pravé krásy.

Být šťastni s Bohem, z toho vnitřního spojení s Ním – kéž to dokážeme. Může někdo říci, že vrcholky Tater neexistují, jsou-li zastřeny mrakem? Tak nemůže nikdo popřít existenci a krásu Boha. Má-li však někdo zastřen vnitřní pohled ve světle víry na Boha. Může ho popírat jak chce – Bůh přece kvůli jeho vnitřní slepotě nepřestane existovat. Vás sem však přivedla a shromáždila živá víra v Krista a spojuje nás pravá láska k Němu. V tomto setkání s Ním, v Eucharistii přítomným můžeme prožít a zažít i tu proměnu v nás samých, musíme ovšem chtít navázat kontakt s láskou boží.

Probodenou svou rukou s gestem lásky nabízí nám Pán Ježíš sám sebe. Je na nás, navážeme-li přátelství s Kristem a přijmeme Ho nebo se odvrátíme od Něho.

K blížícím se svátkům velikonočním přejme si vzájemně proměnu duší, dejme se prozářit božstvím Ježíše Krista, abychom tak získali živý vztah k Němu. Pak i jinak vyzní naše modlitba v duchu hluboké pokory a síly Ducha, kterou ve spojení s touto mší sv. za Vás a Vaše štěstí obětovanou, si můžete vyprosít to, co Vám nikdo na světě dáti nemůže.

Amen

I. svatě přijímání dětí v Mariánských Lázních.

V odprošení před Confiteor – odprošení i za zanedbání předat Krista dětem. –

Evangelium sv. Jana. Duch pravdy. Z mého vezme a zvěstuje Vám.

Přátelé boží! Hledáte-li největší událost dne, pak touto největší událostí nejhlubšího významu je nesporně MŠE SVATÁ, protože při ní sama boží láska v osobě Kristově se obětuje za nás a stává se přítomnou mezi námi pod způsoby chleba a vína.

Vítám Vás k této manifestaci víry i lásky vůči Svátostnému Kristu, při které naše děti poprvé přistoupí ke Stolu Páně a poprvé spojí svou duši se svátostným Spasitelem.

Nejvýznamnější událostí při příchodu sv. apoštolů Cyrila a Metoděje do naší vlasti, nebyl ani ten přínos kulturních mravních a společenských hodnot, včetně písma, které sestavil sám sv. Cyril a kterým byl položen základ naší kultury, ale byla to MŠE SVATÁ, při které se stává Ježíš přítomným mezi námi. Nejvyšší hodnotou světa, kterou nevyváží ani celý vesmír, je mše svatá a při ní Svátostný Kristus, přítomný mezi námi. Vždyť pro tohoto Krista a pro setkání s Ním ve mši svaté, dávali lidé životy, aby mohli slavit Eucharistii, kopali katakomby stovky kilometrů v podzemí, kde se scházeli ke mši svaté, když pro účast na mši svaté byli pronásledováni nebo popraveni. Dávali svůj majetek a neznali oběti ani dnes dosti velikých – v různých končinách světa. V takových misích Černoušek jde třeba celou sobotu odpoledne a celou noc, až k ránu přijde do místa aby se tam setkal s živým Kristem a spojil svou duši s Ním, ve svátosti Živým – ve svatém přijímání.

Přátelé boží! Jen na nás je, kde dovedeme klíčem víry otevřít Svatostánek a dovedeme dáti svou víru Kristu, který je Pravda sama v tom co sám řekl, když večer před popravou vzal do rukou chléb, požehnal a dával se slovy: „Vezměte a jezte – toto je mé Tělo a podobně – toto je má krev!“ Tehdy sloužil sám Pán Ježíš svou první mši svatou a dal příkaz i zmocnění slovy: „To konejte na mou památku!“ Spasitel je zakryt údělem bělostné hostie, ale On – Pán pánů a Král králů, je zárukou šťastné budoucnosti vašich dětí. Dějiny to dosvědčují. A právě pro nás – děti dvacátého století, měla by být tato skutečnost významným vykřičníkem do našeho žití. Vždyť jsme prodělali a prožili již dvě světové války. Ano naše století je stoletím dítěte, ale když si uvědomíme, že 2/3 dětí světlo světa vůbec nespátří, ta věc nás nutí k zamyšlení.

Ano, myšlení a vědění je velká moc, kterou člověk může dobýt vesmír, ale také sebe zničit. Jen láska nás může zachránit – a Bůh je láska. Bůh není v rukou člověka, jak by některý člověk chtěl, ale člověk je v rukou Božích. Člověk může odmítnout Boha to je pravda, ale odstraní tím to, co by stálo v cestě k jeho štěstí? Vědecký pokrok bez lásky slouží jen zvířecímu boji o moc, ale svět bez lásky, bez Boha – JE NEMOŽNÝ.

Podívejte: Jen ve druhé světové válce bylo zavražděno 2 miliony dětí, 40 milionů ztratilo otce, 13 milionů osiřelo úplně. U nás v republice zahynulo 17 206 dětí. Jen Terezínem prošlo 15. tisíc dětí. A co to bylo za program? Společenský program? Bez Boha a proti Bohu. Ti, kteří ty zločiny páchali, popírali Boha a rouhali se Mu. Člověk bez víry je strašný pro sebe i pro své okolí – říkal papež Jan XXIII.

Přátelé, - tím se nebudeme zabývat a kazit si dnešní krásný sváteční a slavnostní den naší farnosti. Je přirozené a každý víte, že naše srdce je zrozeno pro lásku. A která maminka nebo tatínek by neměl na mysl štěstí svého dítěte? Odpovězte si sami. Přivedete své dítě ke štěstí ve spojení s Bohem, ve spojení s Kristem, který nám ukázal svou lásku i v sebeoběti za nás na kříži, nebo proti Němu či bez Něho? Štěstí je zde na dosah ruky. Jen na nás záleží, jaký postoj k tomuto zdroji štěstí – ke Svátostnému Kristu – zaujmeme. Máme nyní Milostivé léto sv. roku. A církev z té pokladnice, kterou ji svěřil sám Kristus, nabízí nám opravdu

velkorysost lásky boží, v nejvyšší míře. I v tom směru plnomocných odpustků sv. roku, Kristova výzva k pokání je výzvou k tomu, abychom odstraňovali každé zlo – jediné a největší zlo je hřích – a abychom byli šířiteli dobra.

Přátelé: Co je to za program? Je to program proti člověku nebo k prospěchu celé lidské společnosti?

Uvědomí-li si každý z nás, že je chybující a bude hledat cestu k nápravě svých životních chyb a omylů, je nutno odstranit z našeho středu nejen zlo-hřích, ale i jeho následky. Je samozřejmé že každé zlo již ve svém zárodku má větší nebo menší i následky. Tak je to s hříchem.

K odstranění těchto následků nám spěchá na pomoc Církev Kristova a Ježíš sám, který na prvním místě je zárukou vítězství lásky a pokoře v lidském rodu – chce býti s námi a náš. Jsme pro, nebo proti? [[Rozhodněte se: Chceme své](#)] děti vést ke Kristu, který je tolik miluje a čeká na ně nebo je odvedeme od Něho? Nemylme se! Jde zde o velkou zodpovědnost.

Budeme dnes prosit Svátostného Krista za šťastnou budoucnost těchto dětí – časnou i věčnou – abychom se s nimi také jednou shledali u Krista na věčnosti. Či nechceme se tam s nimi shledat? Kéž Svátostný Kristus, se kterým se dnes děti dnes poprvé spojí ve sv. přijímání, Vám pomůže přivést i Vaše děti k pravému životnímu štěstí a chrání je nejen ode všeho zlého, ale dá jim poznati hlubiny ducha moudrosti, jak jste slyšeli chvalozpěv na Moudrost v prvním čtení a kéž ozáří cestičku jejich žití tím světlem víry o kterém píše sv. Pavel a kéž to, co je pojítkem Nejsvětější Trojice duch lásky – vládne i u vás doma.

Amen.

Závěrečné propuštění:

Přátelé! – Chcete, aby vaše děti byli krásné tělem i duší? Pěstujte tu lásku ke Kristu v jejich srdcích a ony krásné budou! Chcete, aby byly šťastní? – Posvěťte jejich konání ve světle směrnic evangelia Kristova. A bude na světě krásně!

Jistě chcete, abyste se vždy vzájemně měli rádi. K tomu vám pomůže ten,
[.....]

Ve čtvrtek, svátek Božího Těla – svátek našeho prvního spoluobčana.

Evangelium sv. Lukáše:

Ustanovení 72. učedníků:

Toto evangelium měl na mysli slavný královský architekt a stavitel Guttensohn, který dělal plány na tuto svatyni. V té době byl profesorem architektury na Akademii výtvarných umění v Praze. Ten oktogon, který postavil jako chrámovou loď, připomíná v těch 5 linkách společenství šťastných. Je to odrazem osmera blahoslavenství a blahoslavený znamená tolik, co šťastný. Ale v každé té linii postavil spolu s Krannerem (Kranner dokončoval stavbu katedrály sv. Víta) vždy dva krásné sloupy z mramoru, ozdobené Korintskými hlavicemi. Tu právě měl na mysli Guttensohn to posláni učedníků Pánem Ježíšem po dvou. Apoštoly dal potom namalovat v jednotlivých lunetách mezi arkádami jednotlivých linek oktogonů. Hlavice zdobené v symbolice byzantské, znamená krásu pravdy. Tuto krásu pravdy – evangelium Ježíše Krista – nesli apoštolové do celého světa.

Pak následuje o sv. Cyrilu a Metoději.

[.....] –

Takový genius ducha, jakým byl sv. Cyril se narodí jednou za století. Může i dnes vzdělaný člověk věřit? Může! Opravdu! Jsem ochoten dát 10000 Kčs každému, kdo dokáže, že Pán Bůh není. Pošlete mně takového člověka. Pamatujte si: pravá víra s pravou vědou nemůže nikdy přijít do konfliktu. Věda může odhalit zákony v přírodě a my očima víry za těmito zákony vidíme zákonodárce.

Velcí učenci byli zpravidla věřící lidé: Volt, Ampér, Pasteur, [.....] atd. [.....] – nápis na jeho hrobu končí slovy „Pravý křesťan, miloval lidstvo, byl prostý a vznešený“. Knihu „Následování Krista“ znal zpaměti. Konečný cíl a štěstí svého života viděl v Bohu.

Edisonova genialita je známá a opěvují ji žárovky celého světa. A tento Edison neděli co neděli na službách božích klečel v chrámu v hluboké modlitbě.

Pasteur – přemožitel neviditelných dravců – bakterií, které ohrožují lidský život. Když cítil konec svého života, dal vyzdobit schodiště i pokoj květinami a nechal si zavolat kněze se Svátostným Kristem – jako posilu na cestu do věčnosti.

Robert Koch – jemuž svět vděčí za to, že TBC je na ústupu – tak hluboce věřící a zbožný.

Plank – v jehož jméně Karlova univerzita dává každý rok nejvyšší vyznamenání za práci v oboru fyziky, ten byl tak hluboce věřící, že když mu nacisté popravili syna, napsal Bertholdovi: „Jedině živá víra, že se shledám se svým synem na věčnosti, činí mne schopným další vědecké práce.

Purkyně – nejvyšší vyznamenání v jeho jméně našim lékařům. O jeho víře i lásce k evangeliu Ježíše Krista nikdo nepochybuje.

Einstein – je znám svým prohlášením, že svět bude zachráněn před sebevraždou atomem, jedině velikým návratem ke Kristu.

Fleming – nositel Nobelovy ceny, vynálezce penicilinu. Na svém turné vědeckým světem, každou svou přednášku zahajoval přečtením úseku evangelia Ježíše Krista.

Přátelé, - tito lidé dovedli sloučit vědu s vírou. A my bychom se měli chvěti před někým, kdo o Bohu vůbec nic neví a nám chce terorem víru vzít?

Členové papežské Akademie věd – je jich asi 56 slavných učenců na různých universitách a Vědeckých Akademii celého světa. Mnozí z nich jsou nositeli Nobelovy ceny – rozhodně nejsou nějací nově slavní tzv. zpáteční lidé – jsou jmenováni členy této Akademie jedině jako veřejní vyznavači své víry v Boha.

Přátelé, - skloňme se v pokoře před Bohem, jako tito učenci. Jako i ten Newton, bez jehož propočtu bychom nemohli dnes ke hvězdám. Byl tak hluboce věřící, že na oxfordské

universitě svým žákům zpřístupňoval skutečnost zmrtnýchvstání přirovnáními se svými vědeckými objevy elektromagnetické síly.

Přátelé, - i dnes jsou velmi významní vědci světového jména, kteří ve výzkumných laboratořích zahajují svou práci modlitbou. A kolik velmi slavných lékařů světového jména, se před operací modlí. Naše víra je opřena o Krista a Ten je vtělená Pravda sama. Nevěřili bychom Jemu? Božímu Synu, který to sám o sobě kolikrát řekl? A ty dva a dva sloupy veliké hodnoty hmotné, necht' vám vždy připomenou ty posly evangelia Ježíše Krista, které Ježíš rozeslal do světa a kteří šli tímto světem vstříc krvavé smrti pro pravdu Boží. Pečeť jejich mučednické krve zavazuje. Buďme hrdými na to že jsme dětmi Božími.

Bůh nás nestvořil k tomu, abychom byli zbabělými, ale abychom byli vyznavači Jeho víry a lásky.

Amen.

Boží Tělo v Mariánských Lázních:

Evangelium o zázračném nasycení 5000 mužů 5 chleby a 2 rybičkami.

Přátelé Boží –

K pochopení tohoto evangelia je třeba otevřít srdce i oči. Kde vzali najednou ty koše? Šlo většinou o poutníky, kteří se ubírali na svátky do Jeruzaléma. A tito poutníci nosívali na zádech v koši to, co bylo třeba, - nějakou houni i poživatiny. Protože všichni toužili alespoň vidět Ježíše a ideálem této touhy bylo: SLYŠET HO, shrnuli se tam za jezerem Tiberiánským, kde právě Ježíš byl.

Povšimněte si též druhé věci: Ano, Ježíš Kristus pomůže, ale chce i naši spolupráci. Proto říká: dejte jim jíst, oni však odpovídají: Nemáme víc než 5 chlebů a 2 ryby. Pán Ježíš chce, abychom i my ze sebe něco dali – dále již on pomůže a pomůže velkoryse. A tak též zde skutečně pomohl. Když viděli tito lidé takový zásah božské moci Kristovy, chtěli Ho provolat Králem. On však zmizel a příští den večer mluvil v kafarnaumské synagoze, kterou máme doposud – sice již v rozvalinách, ale zachovánu a tam mluvil o svém záměru, že nám dá své tělo za pokrm a svou vlastní krev za nápoj, ustanoví Nejsvětější [.....]duší ve sv. přijímání. Tato skutečnost bude též zárukou našeho věčného života.

Tehdy židé tomu nerozuměli, odcházeli a bylo třeba jen jedno jedině dát víru Kristu. Kristus byl odhodlán propustit i své vlastní apoštoly, proto také, když již všichni odešli, obrací se Ježíš k nim a říká: